

Pentru tine și pentru altul

NICOLAE BEC

Pentru tine și
pentru altul

Poezii

Pentru tine și pentru altul

Copyright © 2026 Nicolae Bec

Ediție publicată de:

Editura Casa Cărții

O.P. 2, C.P. 30,

410670, Oradea

Tel.: 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BEC, NICOLAE

Pentru tine și pentru altul / Nicolae Bec. - Oradea :

Casa Cărții, 2026

ISBN 978-606-732-331-36

821.135.1

Tipar executat de

**BOOK
EXPERT**
Powered by METROPOLIS

www.book-expert.ro

Cuvânt-înainte

Întotdeauna mi-au plăcut munții, atât priviți de la distanță, cât și de aproape. Mereu am fost fermecat de clipocitul apei din pâraiele de munte sau de cascadele zgomotoase. Și mereu am asociat poezia cu apele ce curg din munți, uneori tumultuoase, alteori mai molcome, dar întotdeauna proaspete, răcoritoare și aducătoare de liniște și înflorire.

Comparația asta se potrivește bine poeziilor scrise de Nicolae Bec, din mai multe motive. Întâi, pentru că mare parte din viață a trăit-o la munte, acolo unde viața e aspră, dură și istovitoare, dar în același timp aducătoare de pace. Acolo a învățat să fie ucenic al lui Hristos, apoi slujitor pentru frații de credință. Tot acolo a învățat să fie soț și părinte iubitor pentru frumoasa familie pe care i-a dat-o Domnul.

În al doilea rând, comparația se potrivește pentru că tot sus pe munte a învățat să asculte poezia naturii, pe care a împletit-o cu inegalabilele poezii ale înaintașilor credinței: Costache Ioanid, Traian Dorz, Teodor Codreanu și alții. Așa cum apa ce curge la vale printre stâncile munților decantează în curgerea ei aluviunile și alte murdării ce ar împiedica să i se vadă limpezimea, tot așa, Nicolae Bec reușește să decanteze, prin versurile scrise, viața, separând ideile și valorile de ceea ce nu e esențial vieții de credință.

Și un ultim aspect, așa cum apa de munte ajunsă la șes păstrează prospețimea adusă dintre stânci, autorul și-a păstrat în curgerea vieții, indiferent de locul și etapa în care s-a aflat, prospețimea versului care înviorează, avertizează, învață, mângâie și dă speranță celui ce-și face timp să se oprească din tumultul existenței și să guste din poezie.

Tributar stilului clasic al poeziei creștine, Nicolae Bec ne propune analize simple, dar profunde despre viață, ne aduce în prim-plan personaje biblice de la care avem de învățat, pledând pentru o

viață de credință trăită cu simplitate, demnitate, dar mai ales cu responsabilitate față de Cel care a „fost cu noi din prima clipă, / Din ziua când ne-am zămislit.”

Recomand volumul de poezii *Pentru tine și pentru altul* nu ca o lectură pentru atunci când ai timp liber, ci ca un exercițiu devoțional, ca lectura unei scrisori primite de la un prieten trecut prin viață, care te încurajează să continui cursa alergării creștine cu bucurie, pasiune și responsabilitate:

Aș vrea la porți de veșnicie,
La întâlnirea cu Cristos,
Cununa pregătită ție
Să strălucească mai frumos.

Și-atunci când sfinții o să-nvie,
Și împreună-om face saltul,
Cu-mbrățișări de bucurie
Ne-om saluta unul pe altul.

Iubite, dar, primește-mi sfatul,
Căci e de sus, din ceruri vine.
Împărăția care vine
Va fi deschisă pentru altul,
Va fi deschisă pentru tine.

Vasile Gabrian
1 iulie 2026

Cuvântul autorului

De la apariția celui de al doilea volum de poezii, *Lupta cea bună*, au trecut aproape nouă ani, timp în care am pus cugetările mele în versuri, având ca ghid Sfintele Scripturi, acum punând la dispoziția iubitorilor de poezie al treilea volum, intitulat *Pentru tine și pentru altul*.

Fiindcă avem responsabilitatea celor spuse sau scrise, cred că rostul și scopul acestor poezii este să ne țină conștiința trează și să ne ajute să tratăm în cel mai serios mod problema veșniciei spre care ne îndreptăm. Dintotdeauna poezia a avut și are valoarea și frumusețea ei, dar poezia care vorbește despre lucruri veșnice, care nu se ofilesc și nu-și pierde valoarea, trebuie să fie prețuită cu atât mai mult de toți cei ce așteaptă și cred că veșnicia se pregătește încă de aici.

Marea dramă a omenirii este că mesajul Scripturii nu este crezut și, pentru mulți oameni, nu mai prezintă niciun interes. Nădejdea și mângâierea date de Scriptură, exprimate în versuri au o aromă deosebită, dar îi simți parfumul doar atunci când intri în contact cu ea. Privind o floare de la distanță, nu știi ce parfum ascund petalele ei, ci doar atunci când o atingi, o iei în mână, o miroși... Tot așa, atunci când o citești, și poezia emană, răspândește miros de cer din grădinile veșniciei.

Biserica Philadelphia din Portland (orașul nostru), considerată ca una dintre cele mai mari biserici din diaspora, a avut printre membrii ei doi dintre poeții creștini foarte apreciați pentru ceea ce au lăsat în urma lor, poeziile și cântările pe care le-au compus. Este vorba despre poetul Costache Ioanid și Dionisie Giuchici, amândoi sfârșindu-și călătoria aici, în mijlocul comunității penticostale.

La fel ca poeziile lor, care au fost o barieră în calea uitării limbii române, mai ales pentru generația tânără, nădăjduiesc că și acest volum va ajuta generația viitoare să descopere tainele Scripturii și adevărurile ei puse în versuri în limba bunicilor și a părinților lor, și

îmi doresc aceasta cu atât mai mult pentru copiii și nepoții mei din diaspora.

Poezia care își are rădăcinile în Cuvânt, din care își trage seva, încearcă să facă ce face Cuvântul: să învețe, să mustre, să îndrepte și să dea înțelepciunea care duce la mântuire. Poezia vibrează pe corzi care depășesc limitele unei limbi și chiar acesta este scopul ei: să atingă, să străpungă inima, să trezească conștiința, făcând să ardă și să crească în inima cititorului dragostea pentru Mântuitorul și dorul de a fi cu El în veșnicia care vine.

Admitem faptul că sunt comori care nu vor putea fi descrise nici de cele mai alese cuvinte sub soare și ele vor rămâne ascunse privirii și gândirii noastre, până când vom intra în posesia lor pe alte plaiuri, unde soarele nostru nu va apune. Până atunci, să ne lăsăm cizelați și modelați de uneltele pe care le folosește Dumnezeu pentru a deveni făpturi noi și cetățeni ai cerului, despre care am cântat în pustiul pribegiei noastre și am încercat să descriem prin versuri.

Le dedic acest volum de poezii mai întâi copiilor și nepoților mei și deopotrivă tuturor celor care așteaptă un cer nou și un pământ nou pregătite pentru ei și pentru alții.

Nicolae Bec

Capitolul 1

TIMPUL DE PREGĂTIRE

„Deci, fiindcă toate acestea vor fi nimicite, gândiți-vă ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, cu o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor fi nimicite și corpurile cerești se vor topi de căldura focului! Dar noi, după făgăduința Lui, așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui dreptatea. De aceea, preaiubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți fără cusur și fără pată înaintea Lui, în pace!”

2 Petru 3:11–14

Pentru tine și pentru altul

Aș vrea azi să vorbesc cu tine
Și să-mi alin îngrijorarea.
Însă ce spun nu-i de la mine,
Eu doar mi-achit însărcinarea.

Te rog să nu respingi mustrarea,
Căci din Cuvânt, de-acolo vine
Căci ea-ți va netezi cărarea
Spre țara slăvilor divine

Spre care ai pornit odată
Demult, cu mai mulți ani în urmă,
Când viața ta a fost schimbată
Și ai pornit cu a Lui turmă.

Căci îmi aduc aminte bine,
Atunci când ai primit Cuvântul,
Ce lacrimi și adânci suspine
Vărsai rostindu-ți legământul.

Dar azi, mă scuză că-ndrăznesc,
Te văd sătul și plictisit.
Nici nu mai știu ce să gândesc,
Însă nu pot fi liniștit.

Aș vrea să-ți spun așa de multe,
Suspîn cu sufletul durut.
Mai ai urechi oare s-asculte
Strigarea timpului trecut?

Căci nu știu cum ai părăsit
Niște-obiceiuri ce aveam.
Ce glasuri oare te-au vrăjit
De nu mai ești cum te știam?

Iubite, pentru-tine am scos
Din amintirile ce am
Doar sfaturi pline de folos,
Așa cum știi că ne-ndemnam.

Când tot vorbeam de veșnicie
Și cum vom face spre cer saltul,
De tronul, scaunul de domnie,
Și de Cristos, de Împăratul.

Îngăduiește-mi dar, iubite,
Să depănăm niște-amintiri,
Și sfaturi între noi grăite
În cadrul multor întâlniri.

Căci, auzind cum se rostește
Cuvântul ce azi ne dă sfatul,
Ai zis c-așa se potrivește,
Dar nu la tine, ci la altul.

Căci solul inimioarei tale
Bătătorit precum asfaltul,
Nu-l mai pătrund vorbele Sale,
Dar le-a primit cu lacrimi altul.

S-a spus să păstrăm o distanță,
Să ne păzim de necuratul,
Ai zis, c-un fel de aroganță,
Că tu nu cazi, ci poate altul.

Dar la sfârșitul luptei duse
În bălălia cu păcatul,
S-a dovedit că tu căzuseși;
Da, tocmai tu, și nu un altul.

Chemarea la o dărnicie
Când s-a ținut odată sfatul,

Ai zis c-un pic de-obrăznicie:
Mai sunt destui, să facă altul.

Când se cerea cu stăruință
A pune în negoț talantul,
Tu nu ți-ai dat nicio silință,
Răsplata va primi-o altul.

Atâtea fapte bune-așteaptă
Ca să le faci, ascultă-mi sfatul.
Dacă nu faci, nici la răsplată
Să nu te-aștepți, căci va fi altul.

Când se servea odată cina
Tu ai făcut pe supăratul,
N-ai vrut să îți recunoști vina,
Ci toată ai pus-o pe altul.

Și-ai refuzat împărtășirea
Cerând dreptate, că nu-i drept,
Și-ți apărai neprihănirea,
Dar ura clocotea în piept.

N-ai vrut să vezi că răutatea
Dospea în tine ca aluatul,
Ai vrut să îți salvezi dreptatea,
Dar aruncând vina pe altul.

Iar altădată, cu-ndrăzneală,
Te-ai prefăcut smerit, cucernic,
Nu știi că vor da socoteală
Toți cei ce-o iau în chip nevrednic?

Prietene, ascultă-mi sfatul,
Căci ziua răsplătirii vine,
Eu nu știu ce va fi cu altul,
Dar mă îngrijorez de tine.

Căci îmi aduc mereu aminte
Cum scrutam odată zarea,
Ce dulce era și fierbinte
Și rugăciunea, și cântarea.

Doresc să ai înțelepciunea,
Răscumpărând vremea ce trece,
Și-o poți atunci când rugăciunea
Nu-i nici prea scurtă, nu-i nici rece.

Am îndrăznit să spun aceste
Nu ca muștrări, ci din iubire.
Să nu ne prindă fără veste
O dureroasă despărțire.

Ca prieten, îndrăznesc așa
Să-ți spun tot gândul meu fidel.
Îndemnul meu îl poți uita,
Dar nu uita ce a spus El.

Aș vrea la porți de veșnicie,
La întâlnirea cu Cristos,
Cununa pregătită ție
Să strălucească mai frumos.

Și-atunci când sfinții o să-nvie,
Și împreună-om face saltul,
Cu-mbrățișări de bucurie
Ne-om saluta unul pe altul.

Iubite dar, primește-mi sfatul,
Căci e de sus, din ceruri vine.
Împărăția care vine
Va fi deschisă pentru altul,
Va fi deschisă pentru tine.

Păcatul iertat

Când păcatul e ținut
Ca o taină pentru tine,
Se va face cunoscut
Judecății care vine,
Să te umple de rușine.

Dacă vrei să îl păstrezi
Ca nimeni să nu îl știe,
Vine-o zi, chiar de nu crezi,
Pentru el o să te vezi
Condamnat pentru vecie.

Când păcatul e adus
Și mărturisit îndată,
În Cuvânt e scris și spus
Toată vina adunată
De Cristos va fi iertată.

Când păcatul este plâns
Cu lacrimi precum izvorul
Toate relele ce-ai strâns,
Te va judeca poporul,
Dar te iartă Salvatorul.

Păcate și fapte grele
Pune-le la cruce jos,
Cel rău zice, să te-nșele,
Că nu poti scăpa de ele,
Dar te va ierta Cristos.

Dacă ți-ai mărturisit
Chiar păcatul cel mai greu,
Poți să fii de-amici hulit
Și de toți batjocorit,
Dar iertat de Dumnezeu.